Табиати замон

Барои ҳар чиз замоне ҳаст, ва барои ҳар коре дар зери осмон вақте ҳаст: Воиз 3:1

Панҷтабор

Ва бо гузашти вақт, Қобил аз меваи замин қурбонӣ барои Худованд овард. Ҳастӣ 4:3

Аммо аҳди Худро бо Исҳоқ, ки Соро онро дар ҳамин вақти муайян дар соли оянда барои ту таваллуд хоҳад кард, барқарор хоҳам кард. Ҳастӣ 17:21

Ва ӯ гуфт: «Ман ҳатман дар вақти ҳаёт назди ту бармегардам; ва инак, занат Соро писардор хоҳад шуд». Ва Соро инро дар назди дарвозаи хайма, ки аз паси ӯ буд, шунид. Иброҳим ва Соро пир ва пир шуда буданд; ва ин бо Соро мисли занон дигар набуд. Пас Соро дар дили худ хандид ва гуфт: «Оё баъд аз пир шуданам, оё ман низ шодӣ хоҳам кард, ки оғоям низ пир бошад?» Ва Худованд ба Иброҳим гуфт: «Чаро Соро хандид ва гуфт: «Оё ман бояд фарзанде таваллуд кунам, ки пир шудаам? Оё чизе барои Худованд душвор аст? Дар вақти муайяншуда, дар вақти ҳаёт, назди ту бармегардам ва Соро писардор хоҳад шуд». Ҳастӣ 18:10-14

Зеро Соро ҳомиладор шуда, дар пирии Иброҳим писаре зоид, ки дар вақти муайяне, ки Худо ба ӯ гуфта буд. Ҳастӣ 21:2

Ва шутуронашро дар беруни шаҳр, дар вақти шомгоҳон, вақте ки занон барои обкашӣ мебаромаданд, дар назди чоҳи обе, ки об буд, зону зад. Ҳастӣ 24:11

Ва ӯ гуфт: «Инак, ҳанӯз субҳ аст ва вақти ҷамъ кардани чорво ҳам нест; гӯсфандонро об диҳед ва рафта, онҳоро бичаронед». Ҳастӣ 29:7

Пас, адолати ман дар оянда, вақте ки музди ман пеши назари ту меояд, барои ман ҷавоб хоҳад дод: ҳар он ки аз бузҳо доғдор ва алодор набошад ва аз гӯсфандон зард набошад, бо ман дуздидашуда ҳисоб хоҳад шуд. Ҳастӣ 30:33

Ва вақте ки чорпоён бордор шуданд, ман чашмонамро боло карда, дар хоб дидам, ки инак, қӯчқорҳое, ки бар чорпоён савор шуда буданд, ҳалқадор, доғдор ва доғдор буданд. Ҳастӣ 31:10

Ва дар вақти зоиданаш, инак, дугоникҳо дар батни ӯ таваллуд шуданд. Ҳастӣ 38:27

Ва аз замоне ки ӯро дар хонааш ва бар тамоми дороии худ нозир таъин кард, Худованд хонаи он мисриро ба хотири Юсуф баракат дод ва баракати Худованд бар ҳар чизе ки ӯ дар хона ва дар саҳро дошт, буд. Ҳастӣ 39:5

Агар мо дер намемондем, акнун бори дуюм бармегаштем. Ҳастӣ 43:10

Ва айёми марги Исроил наздик шуд ва писари худ Юсуфро ҷеғ зада, ба ӯ гуфт: «Агар ман дар назари ту илтифот ёфта бошам, дасти худро зери рони ман гузор ва бо ман меҳрубонӣ ва ростӣ кун; маро дар Миср дафн накун». Ҳастӣ 47:29

Ва бо гузашти вақт подшоҳи Миср мурд, ва банӣ-Исроил аз ғуломӣ оҳ кашиданд ва фарёд заданд, ва фарёди онҳо аз ғуломӣ ба сӯи Худо расид. Хуруҷ 2:23

Ва фиръавн дар ин вақт низ дили худро сахт кард ва қавмро раҳо накард. Хуруҷ 8:32

Ва Худованд вақт муайян карда, гуфт: «Фардо Худованд ин корро дар замин анҷом медиҳад. Зеро ки Ман дар ҳамин вақт ҳамаи балоҳои Худро бар дили ту ва бар бандагонат ва бар қавми ту хоҳам фиристод, то бидонӣ, ки дар тамоми замин касе мисли Ман нест. Инак, фардо тақрибан дар ҳамин вақт Ман жолаи сахте меборонам, ки аз замони таъсиси Миср то ҳол чунин набудааст». Ва фиръавн кас фиристода, Мусо ва Ҳорунро даъват кард ва ба онҳо гуфт: «Ман ин дафъа гуноҳ кардам; Худованд одил аст ва ман ва қавми ман шарир ҳастем». Хуруҷ 9:5,14,18,27

Ва ҳангоме ки писарат фардо аз ту пурсида, гӯяд: «Ин чист?», ба ӯ бигӯй: «Худованд моро бо қуввати даст аз Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард». Ва вақте ки фиръавн базӯр моро раҳо карданӣ шуд, Худованд ҳамаи нахустзодагонро дар замини Миср, ҳам нахустзодаи одам ва ҳам нахустзодаи чорпоёнро кушт; бинобар ин ман ҳар он чиро, ки ҷанинро мекушояд, барои Худованд қурбонӣ мекунам, аммо ҳамаи нахустзодагони фарзандонамро фидия медиҳам». Хуруҷ 13:14-15

Агар ӯ бархезад ва бо асояш берун равад, он гоҳ касе, ки ӯро задааст, озод хоҳад шуд: танҳо ӯ бояд вақти аз даст рафтаашро ҷуброн кунад ва ӯро пурра шифо диҳад. Аммо агар гов пештар бо шохи худ тела медод ва дар ин бора ба соҳибаш хабар дода шуда бошад ва ӯ ӯро дар дохили он нигоҳ надошта бошад, балки мард ё занеро кушта бошад, гов бояд сангсор карда шавад ва соҳибаш низ кушта шавад. Ё агар маълум шавад, ки гов пештар тела медод ва соҳибаш ӯро дар дохили он нигоҳ надошт, ӯ бояд говро ба ҷои гов пардохт кунад ва мурда аз они ӯст. Хуруҷ 21:19,29,36

Иди фатирро риоят намо: ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр фармудаам, дар вақти муайяншудаи моҳи Абиб, нони фатир бихӯр, зеро ки дар он аз Миср берун омадаӣ; ва ҳеҷ кас набояд пеши Ман холӣ биёяд:) Хуруҷ 23:15

Иди фатирро риоя намо. Ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр додам, дар моҳи абиб, нони фатир бихӯр, зеро ки дар моҳи абиб аз Миср берун омадаӣ. Шаш рӯз кор кунӣ, вале дар рӯзи ҳафтум истироҳат кунӣ; дар вақти кишт ва дарав истироҳат кунӣ. Хуруҷ 34:18,21

Ва либос, хоҳ тор, хоҳ бофта, хоҳ ҳар чизи чармие, ки шуста мешавад, агар захм аз онҳо нарасида бошад, он бояд бори дуюм шуста шавад ва пок хоҳад буд. Левӣ 13:58

Ва агар зан рӯзҳои зиёде пас аз вақти ҷудоӣ хун дошта бошад, ё аз вақти ҷудоӣ зиёдтар равад, тамоми рӯзҳои ҷудоии нопокии вай мисли рӯзҳои ҷудоии вай хоҳад буд; вай нопок хоҳад буд. Левӣ 15:25

Ва зане барои хоҳари вай нагир, то ки ӯро озор диҳад, авраташро дар паҳлӯи вай дар тӯли умраш ошкор накун. (Ибодат 18:18)

Новобаста аз шаҳрҳои левизодагон ва хонаҳои шаҳрҳои моликияти онҳо, левизодагон метавонанд ҳар вақт фидия диҳанд. Ва ӯ бояд бо касе, ки ӯро харида буд, аз соли фурӯхта шуданаш то соли юбил ҳисоб кунад; ва нархи фурӯши ӯ мувофиқи шумораи солҳо хоҳад буд, мувофиқи вақти хизматгори кироя бо ӯ хоҳад буд. Левит 25:32,50

Ва хирманкӯбии шумо то вақти ангурпарварӣ давом хоҳад кард, ва ангурпарварӣ то вақти кишт давом хоҳад кард, ва шумо нони худро сер хоҳед хӯрд ва дар замини худ ба амният зиндагӣ хоҳед кард. (Ибодат 26:5)

Ва замин чист, хоҳ серҳосил бошад, хоҳ лоғар, хоҳ чӯбе дар он ҷо ҳаст ё не. Ва шумо далер бошед ва аз меваҳои замин биёред. Акнун вақти ангурҳои навпаз буд.Ададҳо 13:20

Ва онҳо инро ба сокинони ин замин хоҳанд гуфт, зеро онҳо шунидаанд, ки Ту Худовандо, ки дар миёни ин қавм ҳастӣ, ва Ту Худовандо, рӯ ба рӯ дида мешавӣ, ва абри Ту бар онҳо истодааст, ва Ту пешопеши онҳо меравӣ, рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ.Ададҳо 14:14

Чӣ гуна падарони мо ба Миср рафтанд, ва мо муддати тӯлонӣ дар Миср зиндагӣ кардем; ва мисриён моро ва падарони моро ба хашм оварданд:Ададҳо 20:15

Ва ман дар он вақт ба шумо амр додам ва гуфтам: «Худованд Худои шумо ин заминро ба шумо додааст, то онро тасарруф кунед; шумо пешопеши бародарони худ, банӣ-Исроил, ҳамаи онҳое, ки барои ҷанг омодаанд, мусаллаҳ шавед ва аз он убур кунед». Ва ман дар он вақт ба Еҳушаъ амр додам ва гуфтам: «Чашмони ту ҳама чизеро, ки Худованд Худои шумо бо ин ду подшоҳ кардааст, дидааст; Худованд бо ҳамаи салтанатҳое, ки аз онҳо мегузаред, чунин хоҳад кард». Такрори Шариат 3:18,21

Ва Худованд дар он вақт ба ман амр фармуд, ки ба шумо қонунҳо ва аҳкомро таълим диҳам, то ки онҳоро дар замине, ки барои тасарруфи он меравед, ба амал оваред. (Такрори Шариат 4:14)

Дар он вақт Худованд ба ман гуфт: «Ду лавҳаи сангинро мисли аввала битарош ва назди Ман ба кӯҳ баро ва барои худ сандуқи чӯбин бисоз». Дар он вақт Худованд сибти Левиро ҷудо кард, то сандуқи аҳди Худовандро бардоранд, то ки дар пеши Худованд истода, ба Ӯ хизмат кунанд ва ба номи Ӯ баракат диҳанд, то имрӯз. Ва ман дар кӯҳ, мисли дафъаи аввал, чил рӯз ва чил шаб, мондам; ва Худованд дар он вақт низ ба ман гӯш дод, ва Худованд нахост туро нобуд кунад». Такрори Шариат 10:1,8,10

Вақте ки шумо шаҳреро муддати тӯлонӣ муҳосира мекунед, то бо он ҷанг кунед, то онро забт кунед, дарахтони онро бо табар задан нобуд накунед, зеро ки шумо метавонед аз онҳо бихӯред ва онҳоро набуред (зеро дарахти саҳро ҷони одам аст), то онҳоро дар муҳосира истифода баред: Такрори Шариат 20:19

Таърих

Ва қариб ки вақти баста шудани дарвоза, вақте ки торикӣ фаро расид, мардон берун рафтанд; намедонам, ки онҳо ба куҷо рафтанд; зуд онҳоро таъқиб кунед, зеро шумо онҳоро хоҳед ёфт. Еҳушаъ 2:5

Он гоҳ Еҳушаъ дувоздаҳ мардро, ки аз банӣ-Исроил, аз ҳар сибт, як нафарро интихоб карда буд, даъват кард. Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Пеши сандуқи Худованд Худои худ ба миёнаи дарёи Урдун гузаред ва ҳар яке аз шумо як сангро ба китфи худ мувофиқи шумораи сибтҳои банӣ-Исроил бардоред; то ки ин дар байни шумо аломате бошад, ки вақте фарзандони шумо дар оянда аз падарони худ мепурсанд, ки шумо бо ин сангҳо чӣ маъно доред?» Он гоҳ ба онҳо ҷавоб диҳед: «Обҳои Урдун пеши сандуқи аҳди Худованд қатъ карда шуданд; вақте ки он аз

Урдун гузашт, обҳои Урдун қатъ карда шуданд; ва ин сангҳо барои банӣ-Исроил то абад ёдгорӣ хоҳанд буд». Еҳушаъ 4:4-7

Дар он вақт Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Барои худ кордҳои тез соз ва банӣ-Исроилро бори дуюм хатна кун». Еҳушаъ 5:2

Ва дар дафъаи ҳафтум, вақте ки коҳинон карнайҳоро навохтанд, Еҳушаъ ба мардум гуфт: «Фарёд занед, зеро ки Худованд шаҳрро ба шумо додааст». Еҳушаъ 6:16

Ва подшоҳи Ой инро дид, онҳо шитоб карда, субҳидам бархостанд, ва мардони шаҳр, ӯ ва тамоми қавмаш, дар вақти муайяншуда, пеши дашти назди Исроил, барои ҷанг берун рафтанд, аммо ӯ намедонист, ки дар паси шаҳр каминбардорон бар зидди ӯ ҳастанд. Еҳушаъ 8:14

Ва ҳамаи ин подшоҳон ва замини онҳоро Еҳушаъ якбора забт кард, зеро ки Худованд Худои Исроил барои Исроил ҷангид. Еҳушаъ 10:42

Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро фардо тақрибан дар ҳамин вақт Ман ҳамаи онҳоро дар пеши Исроил кушта хоҳам дод; ту аспҳои онҳоро пора-пора хоҳӣ кард ва аробаҳои онҳоро бо оташ сӯзонд». Ва Еҳушаъ дар он вақт баргашт ва Ҳосӯрро забт кард ва подшоҳи онро бо шамшер кушт, зеро ки Ҳосӯр пештар сари ҳамаи ин салтанатҳо буд. Еҳушаъ бо ҳамаи ин подшоҳон муддати тӯлонӣ ҷанг кард. Ва дар он вақт Еҳушаъ омада, аноқиёнро аз кӯҳҳо, аз Ҳеброн, аз Дебир, аз Анаб ва аз тамоми кӯҳҳои Яҳудо ва аз тамоми кӯҳҳои Исроил несту нобуд кард; Еҳушаъ онҳоро бо шаҳрҳояшон комилан нобуд кард. Еҳушаъ 11:6,10,18,21

Бинобар ин мо гуфтем, ки вақте ки онҳо ба мо ё ба наслҳои мо дар оянда чунин гӯянд, мо боз хоҳем гуфт: «Ба намунаи қурбонгоҳи Худованд нигоҳ кунед, ки падарони мо онро на барои қурбонии сӯхтанӣ ва на барои қурбонӣ сохтаанд, балки шоҳидест байни мо ва шумо» (Еҳушаъ 22:28).

Ва баъд аз он ки Худованд ба Исроил аз ҳамаи душманони гирду атрофашон оромӣ бахшид, муддати тӯлонӣ гузашт, ва Еҳушаъ пир ва солхӯрда шуд. Еҳушаъ 23:1

Равед ва ба худоёне ки интихоб кардаед, фарёд занед; бигзор онҳо шуморо дар вақти мусибататон наҷот диҳанд. Доварон 10:14

Ва бо гузашти вақт чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Аммӯн бар зидди Исроил ҷангиданд. Дар ҳоле ки Исроил сесад сол дар Ҳешбон ва деҳоти он, дар Арӯэр ва деҳоти он, ва дар ҳамаи шаҳрҳои назди соҳили Арнӯн сокин буд? Пас, чаро шумо онҳоро дар он муддат баргардонида натавонистед? Доварон 11:4,26

Аммо занаш ба ӯ гуфт: «Агар Худованд мехост моро бикушад, қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордиро аз дасти мо қабул намекард, ва ҳамаи ин чизҳоро ба мо нишон намедод ва дар ин вақт ба мо чунин чизҳоро намегуфт». Доварон 13:23

Аммо падару модараш намедонистанд, ки ин аз ҷониби Худованд буд, ки Ӯ баҳонаеро бар зидди фалиштиён меҷуст, зеро ки дар он вақт фалиштиён бар Исроил ҳукмронӣ мекарданд. Доварон 14:4

Пас, вақте ки Ҳанно ҳомиладор шуд, писаре зоид ва ӯро Самуил ном ниҳод ва гуфт: «Зеро ки ман ӯро аз Худованд илтимос кардаам». 1 Подшоҳон 1:20

Ва Худованд бори сеюм Самуилро хонд. Ва ӯ бархоста, назди Элӣ рафт ва гуфт: «Инак ман, зеро ки ту маро хондӣ». Ва Элӣ фаҳмид, ки Худованд кӯдакро хонд. 1 Подшоҳон 3:8

Фардо тақрибан дар ҳамин вақт Ман касеро аз замини Биньёмин бароят мефиристам, ва ту ӯро тадҳин намо, то ки бар қавми Ман Исроил сардор бошад, то ки қавми маро аз дасти фалиштиён наҷот диҳад, зеро ки Ман ба қавми Худ назар кардам, зеро ки фарёди онҳо ба Ман расидааст. 1 Подшоҳон 9:16

Ва ба қосидоне ки омада буданд, гуфтанд: «Ба мардуми Ёбиш-Ҷилъод чунин бигӯед: «Фардо, вақте ки офтоб гарм мешавад, ба шумо кӯмак хоҳад кард». Ва қосидон омада, инро ба мардуми Ёбиш хабар доданд ва онҳо хурсанд шуданд». 1 Подшоҳон 11:9

Ва муддати подшоҳии Довуд дар Ҳебрӯн бар хонадони Яҳудо ҳафт сол ва шаш моҳ буд (2 Подшоҳон 2:11).

Ва дар замонҳои пеш, вақте ки Шоул бар мо подшоҳ буд, ту Исроилро роҳбарӣ мекардӣ ва меовардӣ; ва Худованд ба ту гуфта буд: «Ту қавми Ман Исроилро чаронӣ хоҳӣ кард ва ту сардори Исроил хоҳӣ буд». 2 Подшоҳон 5:2

Дар ҳоле ки ман аз замоне ки банӣ-Исроилро аз Миср берун овардам, то имрӯз дар ҳеҷ хонае сокин нашудаам, балки дар хайма ва хайма гаштаам, ва аз замоне ки доваронро бар қавми Худ Исроил таъин кардам ва туро аз ҳамаи душманонат ором додам, Худованд низ ба ту мегӯяд, ки барои ту хонае хоҳад сохт. 2 Подшоҳон 7:6

Ва баъд аз гузаштани сол, вақте ки подшоҳон ба ҷанг мебаромаданд, Довуд Юоб ва бандагонашро бо ӯ ва тамоми Исроилро фиристод; ва онҳо банӣ-Аммӯнро несту нобуд карданд ва Раббаро муҳосира карданд. Аммо Довуд дар Ерусалим монд. 2 Подшоҳон 11:1

Пас, Абшолӯм Юобро назди подшоҳ фиристод, вале ӯ нахост, ки назди ӯ биёяд ва бори дуюм фиристод, наомад. 2 Подшоҳон 14:29

Ва Ҳушай ба Абшолӯм гуфт: «Маслиҳате ки Аҳитӯфал додааст, дар айни замон хуб нест». 2 Подшоҳон 17:7

Ва Амосо рафт, то мардуми Яҳудоро ҷамъ кунад, аммо аз мӯҳлате, ки барояш таъин карда буд, зиёдтар дер кард. 2 Подшоҳон 20:5

Он гоҳ вай сухан ронда, гуфт: «Онҳо дар замонҳои қадим мегуфтанд: «Онҳо дар Ҳобил машварат хоҳанд кард» ва ин масъаларо бо ҳамин ҳал карданд. (2 Подшоҳон 20:18)

Инҳо номҳои мардони паҳлавоне ҳастанд, ки Довуд дошт: Тахмонӣ, ки дар курсӣ нишаста буд, сардори сарлашкарон; Адино аз эзнӣ буд, ки найзаи худро бар ҳаштсад нафар бардошт ва онҳоро дар як вақт кушт. Ва се нафар аз сӣ сарлашкар фурӯд омада, дар вақти дарав ба ғори Адуллам назди Довуд омаданд; ва лашкари фалиштиён дар водии Рафоим хайма заданд. Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ, писари марди далеру шуҷоъ, аз Кабсаил, ки корҳои зиёде карда буд, ду марди шермонанди Мӯобро кушт; ва ӯ низ фурӯд омада, шерро дар миёни чоҳ дар вақти барф кушт. 2 Подшоҳон 23:8,13,20

Ва Худованд аз субҳ то вақти муайяншуда бар Исроил вабо фиристод; ва аз қавм аз Дон то Беэр-Шобаъ ҳафтод ҳазор нафар мурданд. 2 Подшоҳон 24:15

Ва падараш ҳеҷ гоҳ ӯро ба хашм наоварда буд, ки нагуфт: «Чаро чунин кардӣ?» ва ӯ низ марди хеле хуб буд; ва модараш ӯро баъд аз Абшолӯм таваллуд кард. 1 Подшоҳон 1:6

Ва ба Абьётори коҳин подшоҳ гуфт: «Ба Анатӯт, ба киштзори худ бирав, зеро ту сазовори марг ҳастӣ; аммо ман туро ҳоло намекушам, зеро ки ту сандуқи Худованд Худоро пеши падарам Довуд бардоштаӣ ва дар ҳар он чизе ки падарам азият кашидааст, азият кашидаӣ». 1 Подшоҳон 2:26

Ва дар он вақт Сулаймон зиёфате барпо кард, ва тамоми Исроил бо ӯ, як ҷамоати бузурге аз даромадгоҳи Ҳамот то дарёи Миср, ҳафт рӯз ва ҳафт рӯз, чордаҳ рӯз дар ҳузури Худованд Худои мо буд. 1 Подшоҳон 8:65

Худованд бори дуюм ба Сулаймон зоҳир шуд, чунон ки дар Ҷибъӯн ба ӯ зоҳир шуда буд. 1 Подшоҳон 9:2

Ва дар вақти қурбонии шом Илёси набӣ наздик омада, гуфт: «Эй Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил, имрӯз маълум шавад, ки Ту дар Исроил Худо ҳастӣ ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи ин корҳоро бо каломи Ту анҷом додаам». 1 Подшоҳон 18:36

Ва дар дафъаи ҳафтум ӯ гуфт: «Инак, абри хурде аз баҳр мебарояд, мисли дасти одам». Ва ӯ гуфт: «Баромада, ба Аҳъоб бигӯ: «Аробаатро омода кун ва поён фаро, то ки борон туро бознадорад». 1 Подшоҳон 18:44

Ва фариштаи Худованд бори дуюм баргашт ва ӯро ламс карда, гуфт: «Бархез ва бихӯр, зеро ки сафар барои ту хеле дароз аст». 1 Подшоҳон 19:7

Ва ӯ гуфт: «Дар ҳамин мавсим, мувофиқи вақти ҳаёт, писаре ба оғӯш хоҳӣ гирифт». Ва ӯ гуфт: «Не, оғоям, эй марди Худо, ба канизи худ дурӯғ нагӯй». Ва зан дар он вақт ҳомиладор шуд ва писаре зоид, ки Элишоъ ба вай гуфта буд, мувофиқи вақти ҳаёт». 2 Подшоҳон 4:16-17

Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Оё дилам бо ту нарафт, вақте ки он мард аз аробааш барои пешвози ту баргашт? Оё вақти гирифтани пул ва гирифтани либос, ва гирифтани зайтун ва токзорҳо, ва гӯсфандон ва говон, ва мардон ва занони ғулом расидааст?» 2 Подшоҳон 5:26

Ва Элишоъ гуфт: «Каломи Худовандро бишнавед; Худованд чунин мегӯяд: «Фардо тақрибан дар ҳамин вақт дар дарвозаи Сомария як ченак орди маҳин ба як сикл ва ду ченак ҷав ба як сикл фурӯхта хоҳад шуд». 2 Подшоҳон 7:1

Ва Финҳос писари Элъозор дар гузашта бар онҳо раис буд, ва Худованд бо ӯ буд. 1 Вақоеънома 9:20

Ва дар замонҳои пеш, ҳатто вақте ки Шоул подшоҳ буд, ту Исроилро роҳбарӣ мекардӣ ва меовардӣ; ва Худованд Худои ту ба ту гуфта буд: «Ту қавми Ман Исроилро чаронидаӣ ва бар қавми Ман Исроил раис хоҳӣ буд». 1 Вақоеънома 11:2

Ва ин аст шумораи мардони паҳлавоне ки Довуд дошт: Ёшобъом, як ҳакмӯнӣ, сардори сарлашкарҳо, ки найзаи худро бар сесад нафар бардошт, ки дар як вақт кушта шуданд. 1 Вақоеънома 11:11

Дар он вақт, вақте ки Довуд дид, ки Худованд дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ ба ӯ ҷавоб додааст, дар он ҷо қурбонӣ кард. 1 Вақоеънома 21:28

Ва бо гузашти вақт, пас аз ду сол, рӯдаҳояш аз сабаби бемории ӯ берун шуданд ва ӯ аз бемориҳои вазнин мурд. Ва қавмаш барои ӯ сӯзондан нахостанд, мисли сӯзонидани падаронаш. 2 Вақоеънома 21:19

Ва чунин воқеъ шуд, ки вақте ки сандуқро аз дасти левизодагон ба идораи подшоҳ меоварданд, ва чун диданд, ки пул зиёд аст, котиби подшоҳ ва саркоҳин омада, сандуқро холӣ карданд ва онро гирифта, ба ҷои худ баргардонданд. Онҳо рӯз ба рӯз чунин мекарданд ва пулро фаровон ҷамъ мекарданд. 2 Вақоеънома 24:11

Ва баъд аз он ки Амасьё аз пайравӣ аз Худованд рӯй гардонд, онҳо дар Ерусалим бар зидди ӯ тавтиа карданд; ва ӯ ба Лохиш гурехт; аммо онҳо аз паси ӯ ба Лохиш фиристоданд ва ӯро дар он ҷо куштанд. 2 Вақоеънома 25:27

Ва дар вақти тангии худ, ӯ боз ҳам бештар ба Худованд хиёнат кард: ин ҳамон подшоҳ Оҳоз аст. 2 Вақоеънома 28:22

Ва подшоҳ ба ман гуфт, ки малика низ дар паҳлӯяш нишаста буд: «Сафарат чанд вақт давом мекунад ва кай бармегардӣ?» Пас, подшоҳ розӣ шуд, ки маро фиристад ва ман барои ӯ вақт муқаррар кардам. Наҳемё 2:6

Пас, Ту онҳоро ба дасти душманонашон супурдӣ, ки онҳоро озор медоданд; ва дар вақти тангӣ, вақте ки онҳо ба Ту фарёд мезаданд, Ту онҳоро аз осмон шунидӣ; ва мувофиқи марҳаматҳои фаровони Худ ба онҳо наҷотдиҳандагон ато кардӣ, ки онҳоро аз дасти душманонашон наҷот доданд. Наҳемё 9:27

Зеро агар ту дар ин вақт хомӯш бошӣ, пас барои яҳудиён аз ҷои дигар файз ва наҷот хоҳад омад; аммо ту ва хонадони падарат нобуд хоҳӣ шуд; ва кӣ медонад, ки оё ту барои чунин замон ба салтанат омадаӣ? Эстер 4:14

Шеър

Оё барои инсон дар рӯи замин вақти муайяне нест? Оё рӯзҳои ӯ низ мисли рӯзҳои муздур нестанд? Айюб 7:1

Агар одам бимирад, оё дубора зинда мешавад? Дар тамоми рӯзҳои замони муқарраркардаам ман интизор хоҳам буд, то он даме ки тағйироти ман фаро расад. Айюб 14:14

Оё ту медонӣ, ки вақти таваллуд кардани бузҳои ваҳшии сангреза кай аст? Ё ту метавонӣ қайд кунӣ, ки кай гӯсолаҳо таваллуд мекунанд? Оё ту метавонӣ моҳҳои бордоршавии онҳоро шумор кунӣ? Ё ту медонӣ, ки вақти таваллуд кардани онҳоро? Айюб 39:1-2

Ту дар дили ман шодӣ андохтӣ, бештар аз он вақте ки ғалла ва шароби онҳо фаровон шуд. Забур 4:7

Ва Худованд паноҳгоҳи мазлумон хоҳад буд, паноҳгоҳ дар замонҳои тангӣ. Забур 9:9

Суханони Худованд суханони покизаанд: мисли нуқрае, ки дар кӯраи хокӣ санҷида шудааст, ҳафт маротиба тоза карда шудааст. Забур 12:6

Ту онҳоро дар вақти хашми Худ мисли танӯри оташин хоҳӣ кард; Худованд онҳоро дар ғазаби Худ фурӯ хоҳад бурд ва оташ онҳоро хоҳад сӯзонд. Забур 21:9

Зеро ки дар вақти тангӣ Ӯ маро дар хаймаи Худ пинҳон мекунад, дар ниҳони хаймаи Худ маро пинҳон мекунад, маро бар санг мегузорад. Забур 27:5

Замонҳои ман дар дасти Туст; маро аз дасти душманонам ва аз онҳое ки маро таъқиб мекунанд, раҳо кун. Забур 31:15

Зеро ҳар як парҳезгор дар вақти пайдо шуданаш ба Ту чунин дуо хоҳад гуфт: дар селҳои обҳои бузург онҳо ба Ӯ наздик нахоҳанд шуд. Забур 32:6

(Забури Довуд, вақте ки ӯ рафтори худро дар пеши Абималик тағйир дод; ки ӯро ронд ва ӯ рафт.) Ман ҳамеша Худовандро муборак хоҳам хонд; ситоиши Ӯ ҳамеша дар даҳонам хоҳад буд. Забур 34:1

Онҳо дар замони бад шарманда нахоҳанд шуд, ва дар рӯзҳои қаҳтӣ сер хоҳанд шуд, вале наҷоти одилон аз Худованд аст, ва Ӯ дар замони тангӣ қуввати онҳост. Забур 37:19,39

(Барои мусиқидони асосӣ, Забури Довуд.) Хушо касе ки ба камбағалон ғамхорӣ мекунад: Худованд ӯро дар вақти тангӣ раҳо хоҳад кард. Забур 41:1

Эй Худо, мо бо гӯшҳои худ шунидем, падарони мо ба мо нақл кардаанд, ки Ту дар замонҳои қадим, дар замонҳои қадим, чӣ кор кардаӣ. Забур 44:1

Ҳар вақте ки ман метарсам, ба Ту таваккал хоҳам кард. Забур 56:3

Ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; эй мардум, дили худро пеши Ӯ холӣ кунед: Худо паноҳгоҳи мост. Села. Забур 62:8

Аммо дуои ман ба Ту аст, эй Худованд, дар вақти писандида: эй Худо, бо фаровонии эҳсони Худ, бо ростии наҷоти Худ, маро иҷобат кун. Забур 69:13

Маро дар замони пирӣ тарк накун; ва маро тарк накун, вақте ки қувватам кам шавад. Забур 71:9

Аммо Ӯ, ки пур аз раҳм буд, гуноҳҳои онҳоро бахшид ва онҳоро нобуд накард, ва борҳо хашми Худро фурӯ нишонд, ва тамоми хашми Худро барангехт. Забур 78:38

Бадхоҳони Худованд бояд ба Ӯ итоат мекарданд, вале замони онҳо то абад мемонд. Забур 81:15

Забур 89:47: «Замони ман чӣ қадар кӯтоҳ аст, ба ёд ор, чаро ҳамаи одамонро беҳуда офаридаӣ?»

Ту бархоста, бар Сион раҳм хоҳӣ кард, зеро ки вақти он расидааст, ки ба он лутф кунӣ, бале, вақти муқарраршуда расидааст. Забур 102:13

Ӯ пеш аз онҳо мардеро фиристод, ки Юсуфро ба ғуломӣ фурӯхта буданд; пойҳояшро бо занҷирҳо озор медоданд; ӯ дар оҳан хобида буд; то даме ки каломи Ӯ расид, каломи Худованд ӯро имтиҳон кард. Подшоҳ фиристод ва ӯро раҳо кард; ҳокими қавмро раҳо кард ва ӯро раҳо кард. Забур 105:17-20

Хушо касоне ки инсофро риоя мекунанд, ва касе ки ҳамеша адолатро ба амал меорад. Забур 106:3

Ӯ борҳо онҳоро раҳо кард; аммо онҳо бо маслиҳати худ Ӯро хашмгин карданд ва барои гуноҳи худ паст шуданд. Бо вуҷуди ин, вақте ки фарёди онҳоро шунид, Ӯ ба ранҷу азоби онҳо назар кард: Забур 106:43-44

Муборак бод номи Худованд аз имрӯз ва то абад. Забур 113:2

Аммо мо Худовандро аз ин дам ва то абад муборак хоҳем хонд. Худовандро ҳамду сано гӯед. Забур 115:18

Ҷонам аз орзуи довариҳои Ту ҳамеша месӯзад. Забур 119:20

Рӯзе ҳафт маротиба Туро барои довариҳои одилонаи Ту ситоиш мекунам. Забур 119:64

Эй Худованд, вақти амал кардани Ту расидааст, зеро ки онҳо шариати Туро беэътибор кардаанд. Забур 119:126

Худованд баромаду даромади туро аз ин замон ва то абад нигоҳ хоҳад дошт. Забур 121:8

(Суруди дараҷаҳо.) Бигзор Исроил ҳоло бигӯяд: «Аз ҷавониам маро борҳо озор додаанд, аммо бар ман ғолиб наомадаанд». Забур 129:1-2

Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душвориҳо таваллуд мешавад. Масалҳо 17:17

Зеро ки одил ҳафт маротиба афтида, боз мехезад, вале бадкирдор ба бадӣ меафтад. Масалҳо 24:16

Мисли сармои барф дар вақти дарав, қосиди вафодор барои онҳое ки ӯро мефиристанд, аст, зеро ки ӯ ҷони соҳибони худро тароват мебахшад. Эътимод ба шахси бевафо дар вақти тангӣ мисли дандони шикаста ва пои аз буғум беруншуда аст. Масалҳо 25:13,19

Оё чизе ҳаст, ки дар бораи он гуфта шавад: "Инак, ин нав аст?" Он аллакай аз замонҳои қадим, ки пеш аз мо буд, буд. Воиз 1:10

Барои ҳар чиз замоне ва барои ҳар мақсаде дар зери осмон замоне ҳаст: Вақти таваллуд ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти кандани он чи шинонда шудааст; Вақти куштан ва вақти шифо ёфтан; Вақти шикастан ва вақти обод кардан; Вақти гиря ва вақти хандидан; Вақти мотам гирифтан ва вақти рақс кардан; Вақти партофтани сангҳо ва вақте ҷамъ кардани

сангҳо; Вақти оғӯш гирифтан ва вақте ки аз оғӯш гирифтан худдорӣ кардан; Вақти ба даст овардан ва вақте ки аз даст додан; Вақти нигоҳ доштан ва вақте ки партофтан; Вақти пора кардан ва вақте дӯхтан; Вақти хомӯш мондан ва вақте ки сухан гуфтан; Вақти дӯст доштан ва вақте ки нафрат кардан; Вақти ҷанг ва вақти сулҳ. Касе ки дар он кор мекунад, чӣ фоида дорад? Ман заҳматеро дидам, ки Худо ба фарзандони одам додааст, то дар он машқ кунанд. Ӯ ҳама чизро дар замони худ зебо офаридааст; ва Ӯ ҷаҳонро дар дили онҳо ҷой додааст, то ки ҳеҷ кас кори Худоро аз аввал то ба охир нафаҳмад. Ман медонам, ки дар онҳо ҳеҷ хубие нест, ҷуз он ки инсон шодӣ кунад ва дар ҳаёти худ некӣ кунад. Ва инчунин ҳар як инсон бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнати худ лаззат барад, ин тӯҳфаи Худост. Ман медонам, ки ҳар коре, ки Худо мекунад, то абад хоҳад буд; ба он чизе гузоштан мумкин нест ва аз он чизе гирифтан мумкин нест; ва Худо ин корро мекунад, то ки одамон пеши Ӯ битарсанд. Он чизе ки буд, ҳоло аст; ва он чизе ки бояд бошад, аллакай буд; ва Худо он чизеро, ки гузашта буд, талаб мекунад. Ва ман дар зери офтоб ҷои доварӣ дидам, ки бадӣ дар он ҷост; ва ҷои адолат дар он ҷост. Ман дар дили худ гуфтам: Худо одил ва бадкирдорро доварӣ хоҳад кард, зеро дар он ҷо барои ҳар мақсад ва барои ҳар кор замоне ҳаст. Воиз 3:1-17

Аз ҳад зиёд бадкор набош ва аблаҳ набош; чаро пеш аз мӯҳлат бимирӣ? (Воиз 7:17)

Ҳар кӣ амрро риоя кунад, ҳеҷ бадӣ нахоҳад дид; ва дили одами хирадманд ҳам вақт ва ҳам доварӣ хоҳад дошт. Зеро ки барои ҳар кор вақт ва доварӣ вуҷуд дорад, аз ин рӯ бадбахтии инсон бар ӯ бузург аст. Зеро ӯ намедонад, ки чӣ рӯй хоҳад дод; зеро кист, ки ба ӯ бигӯяд, ки кай рӯй хоҳад дод? Ҳеҷ касе нест, ки бар рӯҳ қудрат дошта бошад, ки рӯҳро нигоҳ дорад; ва ӯ дар рӯзи марг қудрат надорад; ва дар он ҷанг раҳоӣ нест; ва бадӣ касонеро, ки ба он дода шудаанд, раҳо нахоҳад кард. Ҳамаи инро дидам ва дили худро ба ҳар коре, ки дар зери офтоб карда мешавад, равона кардам; замоне ҳаст, ки дар он як одам бар дигаре ҳукмронӣ мекунад, то ба зарари худаш бошад. Воиз 8:5-9

Агар гунаҳкор сад маротиба бадӣ кунад ва рӯзҳояш дароз шаванд, ман медонам, ки барои онҳое ки аз Худо метарсанд ва аз Ӯ метарсанд, некӯӣ хоҳад буд: Воиз 8:12

Ман баргаштам ва зери офтоб дидам, ки мусобиқа на барои тезравон аст, ва на ҷанг на барои зӯроварон, ва на нон на барои хирадмандон, ва на сарват на барои хирадмандон, ва на барои лутф на барои доноён; балки вақт ва тасодуф барои ҳамаи онҳо рӯй медиҳад. Зеро одам низ вақти худро намедонад: мисли моҳиёне, ки дар тӯри бад сайд карда мешаванд ва мисли паррандагоне, ки дар дом афтодаанд; фарзандони одам низ дар замони бад, ки ногаҳон бар онҳо меафтад, ба дом афтодаанд. Воиз 9:11-12

Гулҳо дар замин пайдо мешаванд; вақти сурудани паррандагон фаро расидааст ва овози сангпушт дар замини мо шунида мешавад; Суруди Сурудҳо 2:12

Пайғамбарӣ

Эй Парвардигор, ба мо марҳамат кун, зеро мо ба Ту умед бастаем: ҳар субҳ бозуи онҳо бош, ва дар вақти тангӣ наҷоти мо бош. Ишаъё 33:2

Ва ҳикмат ва дониш устувории айёми ту ва қуввати наҷот хоҳад буд; тарси Худованд ганҷи ӯст. Ишаъё 33:6

Натарсед ва натарсед; оё Ман аз он вақт ба шумо нагуфтаам ва эълон накардаам? Шумо шоҳидони Ман ҳастед. Оё ғайр аз ман Худое ҳаст? Бале, Худое нест; Ман касеро намешиносам. Ишаъё 44:8

Бигӯед ва онҳоро наздик кунед; бале, бигзор онҳо якҷоя машварат кунанд; кӣ инро аз қадим эълон кардааст? Кӣ онро аз он замон баён кардааст? Оё ман Худованд нестам? Ва ғайр аз ман Худои дигаре нест; Худои одил ва Наҷотдиҳанда; ғайр аз ман касе нест. Ишаъё 45:21

Аз ибтидо анҷомро эълон мекунам, ва аз замонҳои қадим чизҳоеро, ки ҳанӯз анҷом наёфтаанд, эълон мекунам, ва мегӯям: «Мақсади Ман пойдор хоҳад монд, ва Ман ҳар кори хоҳони Худро ба ҷо хоҳам овард: Ишаъё 46:10

Ба чӯб мегӯед: «Ту падари ман ҳастӣ», ва ба санг мегӯед: «Ту маро берун овардӣ», зеро онҳо пушт ба Ман кардаанд, ва на рӯй, аммо дар вақти мусибаташон мегӯянд: «Бархез ва моро наҷот деҳ». Аммо худоёни ту, ки ту барои худ сохтаӣ, куҷоянд? Бигзор онҳо бархезанд, агар онҳо туро дар вақти мусибатат наҷот дода тавонанд; зеро худоёни ту, эй Яҳудо, мувофиқи шумораи шаҳрҳои ту ҳастанд». Ирмиё 2:27-28

Дар он вақт Ерусалимро тахти Худованд хоҳанд номид; ва ҳамаи халқҳо ба номи Худованд, ба Ерусалим, назди он ҷамъ хоҳанд шуд; ва дигар аз рӯи орзуи дили бади худ рафтор нахоҳанд кард. Ирмиё 3:17

Оё онҳо шарм медоштанд, вақте ки корҳои зишт мекарданд? Не, онҳо тамоман шарм намедоштанд ва аз онҳо хиҷолат намекашиданд; бинобар ин онҳо дар миёни афтидагон хоҳанд афтод; вақте ки Ман онҳоро тафаққуд кунам, онҳо сарнагун хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд. Ирмиё 6:15

Бале, лаклак дар осмон мӯҳлатҳои худро медонад; ва сангпушт, турна ва фурӯбар вақти омадани худро риоя мекунанд; вале қавми ман доварии Худовандро намедонанд. Оё онҳо шарм медоштанд, вақте ки корҳои зишт карданд? Не, онҳо тамоман шарм намедоштанд ва аз шарм намедоштанд; бинобар ин, онҳо дар миёни афтидагон хоҳанд афтод; дар вақти ҷазои онҳо онҳо сарнагун хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд. Мо мунтазири сулҳ будем, аммо ҳеҷ некие наомад; ва барои замони саломатӣ, ва инак, мусибат! Ирмиё 8:7,12,15

Худованд гуфт: «Бақияи шумо некӯаҳвол хоҳад буд; ба ростӣ, Ман душманро водор хоҳам кард, ки дар вақти бадӣ ва дар вақти андӯҳ ба шумо некӣ кунад». Ирмиё 15:11

Дар он рӯзҳо ва дар он вақт Ман шохаи адолатро барои Довуд хоҳам шинонд, ва ӯ дар замин доварӣ ва адолатро ба амал хоҳад овард. Ирмиё 33:15

«Дар он айём ва дар он замон, мегӯяд Худованд, банӣ-Исроил хоҳанд омад, онҳо ва банӣ-Яҳудо якҷоя, гирякунон хоҳанд рафт ва Худованд Худои худро хоҳанд ҷуст. Ирмиё 50:4

«Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй ту, ки мағрууртаринӣ», мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо, зеро ки рӯзи ту фаро расидааст, вақте ки Ман туро тафаққуд хоҳам кард. Ирмиё 50:31

Аз миёни Бобил гурезед ва ҳар кас ҷони худро раҳо кунед; аз гуноҳи он нобуд нашавед, зеро ки ин вақти интиқоми Худованд аст; Ӯ ба вай подош хоҳад дод. Ирмиё 51:6

Чаро моро ба таври абадӣ фаромӯш мекунӣ ва моро ба муддати тӯлонӣ тарк мекунӣ? Навҳаҳои Ирмиё 5:20

Ва хӯроке, ки мехӯрӣ, бояд ба вазн, бист сиқл дар як рӯз бошад; гоҳ-гоҳ онро хоҳӣ хӯрд. Ва обро ба андоза, ба андозаи шашуми ҳин, бинӯшӣ; гоҳ-гоҳ хоҳӣ нӯшид. Ҳизқиёл 4:10-11

Субҳ бар ту фаро расидааст, эй сокини замин; вақт фаро расидааст, рӯзи мусибат наздик аст, на садои кӯҳҳо. Вақт фаро расидааст, рӯз наздик аст; на харидор шодӣ кунад ва на фурӯшанда мотам гирад, зеро ки ғазаб бар тамоми мардуми он аст. Ҳизқиёл 7:7, 12

Ва ҳангоме ки ман аз паҳлӯи ту гузаштам ва туро дидам, инак, замони ту замони ишқ буд; ва Ман домани худро бар ту паҳн кардам ва урёнии туро пӯшонидам; бале, Ман ба ту қасам хӯрдам ва бо ту аҳд бастам, мегӯяд Худованд Худо, ва ту аз они Ман шудӣ. Ҳизқиёл 16:8

Зеро ки он рӯз наздик аст, ҳатто рӯзи Худованд наздик аст, рӯзи абрнок; он замони халқҳо хоҳад буд. Ҳизқиёл 30:3

«Ва дар ҳамон вақт рӯй хоҳад дод, ки Ҷуҷ бар замини Исроил биёяд, мегӯяд Худованд Худо, ки хашми Ман бар рӯи Ман хоҳад омад». Ҳизқиёл 38:18

Подшоҳ ҷавоб дод ва гуфт: «Ман аниқ медонам, ки шумо вақтро ғанимат медонед, зеро мебинед, ки ин аз ман гузаштааст. Аммо агар шумо хобро ба ман нагӯед, барои шумо танҳо як фармон ҳаст: зеро шумо суханони дурӯғ ва қалбакӣ омода кардаед, то ки дар пеши ман бигӯед, то он даме ки вақт тағйир ёбад; пас, хобро ба ман бигӯед, ва ман хоҳам донист, ки шумо метавонед таъбири онро ба ман бигӯед». Дониёл 2:8-9

Он гоҳ Дониёл даромада, аз подшоҳ хоҳиш кард, ки ба ӯ мӯҳлат диҳад ва ба подшоҳ таъбири хобро бигӯяд. Дониёл 2:16

Ва Ӯ замонҳо ва фаслҳоро тағйир медиҳад, подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳонро бармегардонад; ба хирадмандон ҳикмат ва ба хирадмандон дониш медиҳад. Дониёл 2:21

Ва дар охири рӯзҳо ман, Набукаднесар, чашмонамро ба осмон боло кардам, ва ақлам ба ман баргашт, ва ман Худои Таолоро баракат додам, ва Ӯро, ки то абад зинда аст, ситоиш ва эҳтиром кардам, ки салтанати Ӯ салтанати абадӣ аст ва салтанати Ӯ аз насл ба насл аст. Ва ҳамаи сокинони замин ҳеҷ чиз ҳисобида мешаванд, ва Ӯ мувофиқи иродаи Худ дар лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад, ва ҳеҷ кас наметавонад дасти Ӯро боздорад ва ба Ӯ бигӯяд: «Чӣ кор мекунӣ?» Дар ҳамон вақт ақли ман ба ман баргашт, ва барои ҷалоли подшоҳии ман, ҷалол ва дурахши ман ба ман баргашт, ва мушовирон ва сарварони ман ба ман муроҷиат карданд, ва ман дар подшоҳии худ устувор шудам, ва ҷалоли бузурге ба ман афзуд. Акнун ман, Набукаднесар, Подшоҳи осмонро, ки ҳамаи корҳои Ӯ ростӣ ва роҳҳои Ӯ доварӣ аст, ситоиш ва таҳсин мекунам ва эҳтиром мекунам, ва онҳоеро, ки бо мағрурӣ роҳ мераванд, Ӯ қодир аст паст кунад. Дониёл 4:34-37

Вақте ки Дониёл фаҳмид, ки ин навишта имзо шудааст, ба хонаи худ рафт; тирезаҳои ҳуҷрааш ба сӯи Ерусалим кушода буданд, ӯ рӯзе се маротиба зону зада, дуо мегуфт ва дар пеши Худои худ шукр мегуфт, чунон ки пештар мекард. Дониёл 6:10

Пас, бидонед ва дарк кунед, ки аз баромадани фармони барқарор ва бино кардани Ерусалим то замони Масеҳи Раис ҳафт ҳафтсола ва шасту ду ҳафта хоҳад гузашт; кӯчаҳо ва деворҳо, ҳатто дар замонҳои душвор, аз нав сохта хоҳанд шуд. Дониёл 9:25

Барои худ дар адолат кишт кунед, дар раҳмат дарав кунед; замини бекорхобидаи худро бишканед; зеро вақти он расидааст, ки Худовандро ҷустуҷӯ кунед, то даме ки Ӯ биёяд ва адолатро бар шумо борон кунад. Ҳушаъ 10:12

Зеро инак, дар он рӯзҳо ва дар он замон, вақте ки Ман асирони Яҳудо ва Ерусалимро бармегардонам, Ман ҳамаи халқҳоро ҷамъ хоҳам кард ва онҳоро ба водии Еҳӯшофот хоҳам овард ва дар он ҷо бо онҳо барои қавми Худ ва мероси Худ Исроил, ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда кардаанд ва замини Маро тақсим кардаанд, доварӣ хоҳам кард. Юил 3:1-2

Зеро Ман гуноҳҳои фаровон ва гуноҳҳои бузурги шуморо медонам: онҳо одилонро озор медиҳанд, пора мегиранд ва камбағалонро дар назди дарвоза аз ҳаққи худ дур мекунанд. Пас, оқилон дар он замон хомӯш хоҳанд монд, зеро ки ин замони бад аст. Некӣ ҷӯед, на бадӣ, то ки зинда монед; ва он гоҳ Худованд, Худои лашкарҳо, бо шумо хоҳад буд, чунон ки шумо сухан рондед. Омӯс 5:12-14

Ва каломи Худованд бори дуюм ба Юнус расид: «Бархез, ба Нинве, шаҳри бузург, бирав ва мавъизаеро, ки Ман ба ту амр медиҳам, ба он мавъиза кун» (Юнус 3:1-2).

Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман бар зидди ин хонадон бадӣ меандешам, ки шумо аз он гардани худро нахоҳед кашид ва бо мағрурӣ нахоҳед рафт, зеро ин замон бад аст». Мико 2:3

Он гоҳ онҳо ба сӯи Худованд фарёд хоҳанд зад, вале Ӯ онҳоро намешунавад; ва дар он вақт Ӯ ҳатто рӯи Худро аз онҳо пинҳон хоҳад кард, зеро онҳо дар аъмоли худ бад рафтор кардаанд. (Мико 3:4)

Шумо дар бораи Худованд чӣ фикр мекунед? Ӯ ба таври комил хотима хоҳад дод; ранҷу азоб бори дуюм нахоҳад омад. Наҳум 1:9

Зеро ки рӯъё барои мӯҳлати муайян аст, ва дар охир он сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нагуфт; агар он дер кунад, мунтазираш шавед, зеро ки он ҳатман ба амал хоҳад омад, дер нахоҳад шуд. Ҳабаққуқ 2:3

Ва дар он вақт чунин хоҳад шуд, ки Ман Ерусалимро бо шамъҳо тафтиш хоҳам кард ва мардонеро, ки дар нӯги худ нишастаанд ва дар дили худ мегӯянд: «Худованд некӣ намекунад ва бадӣ намекунад», ҷазо хоҳам дод. Сафанё 1:12

Инак, дар он вақт Ман ҳамаи онҳоеро, ки шуморо азоб медиҳанд, аз байн хоҳам бурд, ва лангонро наҷот хоҳам дод, ва рондашударо ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро дар ҳар замине, ки шарманда шудаанд, ситоиш ва шӯҳрат хоҳам кард. Дар он вақт Ман шуморо бармегардонам, ҳатто дар замоне ки шуморо ҷамъ мекунам, зеро Ман шуморо дар миёни ҳамаи қавмҳои замин ном ва ситоиш хоҳам кард, вақте ки асирӣ шуморо дар пеши назари шумо бармегардонам, мегӯяд Худованд. Сафанё 3:19-20

Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ин қавм мегӯянд: «Вақте нарасидааст, ки хонаи Худованд бино карда шавад». Он гоҳ каломи Худованд ба воситаи Ҳаҷҷай набӣ расид: «Оё

вақти он расидааст, ки шумо, эй шумо, дар хонаҳои чӯбини худ сокин шавед, ва ин хона хароб аст?» Пас, акнун Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ба роҳҳои худ диққат диҳед». Ҳаҷҷай 1:2-4

Ва Ман хӯрандаро барои шумо сарзаниш хоҳам кард, ва ӯ меваҳои замини шуморо нобуд нахоҳад кард, ва токи шумо меваи худро пеш аз мӯҳлат дар саҳро нахоҳад андохт, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Малокӣ 3:11

Инҷилҳо ва Аъмол

Аз он вақт инҷониб Исо ба мавъиза кардан шурӯъ кард ва гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст». Матто 4:17

Шумо шунидаед, ки дар замонҳои қадим гуфта шудааст: "Куштан накун; ва ҳар кӣ мекушад, ба доварӣ дучор мешавад". Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда хашмгин шавад, ба доварӣ дучор мешавад; ва ҳар кӣ ба бародари худ "Рака" гӯяд, ба доварӣ дучор мешавад; ва ҳар кӣ "аҳмақ" гӯяд, ба доварӣ дучор мешавад; ва ҳар кӣ "аблаҳ" гӯяд, ба оташи дӯзах гирифтор мешавад. Пас, агар ту қурбонии худро ба қурбонгоҳ биёрӣ ва дар он ҷо ба ёд оварӣ, ки бародарат аз ту чизе дорад, қурбонии худро дар он ҷо дар пеши қурбонгоҳ бимон ва рав; аввал бо бародари худ оштӣ кун ва баъд биё ва қурбонии худро тақдим кун. Ҳангоме ки ту дар роҳ ҳастӣ, бо душмани худ зуд оштӣ кун; мабодо душман туро ба довар насупорад ва довар туро ба муфаттиш насупорад ва туро ба зиндон наандозанд. Ба ростӣ ба ту мегӯям: то даме ки тинаи охиринро надиҳӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт. Шумо шунидаед, ки қадимиён гуфтаанд: "Зино накун". Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, аллакай дар дили худ бо вай зино кардааст. Ва агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун, зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳоят нобуд шавад, на ин ки тамоми баданат ба дӯзах андохта шавад. Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур кун, зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳоят нобуд шавад, на ин ки тамоми баданат ба дӯзах андохта шавад. Гуфта шудааст: "Ҳар кӣ зани худро талоқ диҳад, бигзор ба ӯ талоқнома диҳад". Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ зани худро, ба ҷуз аз сабаби зино, талоқ диҳад, ӯро ба зино водор мекунад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо ба занӣ гирад, зино мекунад. Шумо боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами худро беҳуда нахӯр, балки ба қасамҳои худ ба Худованд вафо кун". Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам нахӯр; на ба осмон, зеро ки он тахти Худост; на ба замин, зеро ки он пойафзоли Ӯст; на ба Ерусалим, зеро ки он шаҳри Подшоҳи бузург аст. На ба сари худ қасам нахӯр, зеро ту наметавонӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ. Балки бигзор сухани шумо "бале, бале" ва "не, не" бошад, зеро ҳар чизе ки аз ин зиёдтар аст, аз бадӣ меояд. Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накунед. Аммо ҳар кӣ ба рухсораи рости шумо занад, тарафи дигари худро низ ба ӯ гардонед. Ва агар касе хоҳад, ки шуморо ба додгоҳ кашид ва куртаатонро кашад, либоси худро низ ба ӯ диҳед. Ва ҳар кӣ шуморо маҷбур кунад, ки як фарсанг роҳ равед, бо ӯ ду бор равед. Ба касе ки аз ту мепурсад, бидеҳ ва аз касе ки мехоҳад аз ту қарз гирад, рӯй нагардон. Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст дор ва аз душмани худ нафрат кун". Аммо Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст дор, онҳоеро, ки шуморо лаънат мекунанд, баракат деҳ, ба онҳое ки аз ту нафрат мекунанд, некӣ кун ва барои онҳое, ки шуморо озор медиҳанд ва таъқиб мекунанд, дуо гӯед, то ки фарзандони Падари худ бошед, ки дар осмон аст; зеро Ӯ офтоби Худро бар бадӣ ва бар некӣ тулӯъ мекунад ва борон бар одилон ва бар золимон мефиристад. Зеро, агар шумо онҳоеро, ки шуморо дӯст медоранд, дӯст доред, чӣ мукофоте доред? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд? Ва агар шумо танҳо ба бародарони худ салом гӯед, аз дигарон чӣ кор мекунед? Оё боҷгирон

низ чунин намекунанд? Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст. Матто 5:21-48

Ва субҳ мегӯед: "Имрӯз ҳаво бад хоҳад буд, зеро осмон сурх ва ғафс аст. Эй риёкорон, шумо метавонед чеҳраи осмонро фарқ кунед, аммо оё шумо наметавонед аломатҳои замонро фарқ кунед?" Матто 16:3

Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Чанд маротиба бародарам бар зидди ман гуноҳ кунад ва ман ӯро то ҳафт маротиба мебахшам?» Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям, ки то ҳафт маротиба; балки то ҳафтод карат ҳафт маротиба». Матто 18:21-22

Ва ӯ гуфт: «Ба шаҳр назди чунин шахсе равед ва ба ӯ бигӯед: «Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст; Ман иди фисҳро бо шогирдонам дар хонаи ту мегузаронам». Матто 26:18

Ва мегуфт: «Вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст; тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред». Марқӯс 1:15

Он гоҳ Петрус ба ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем». Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, бародарон, хоҳарон, падар, модар, зан, фарзандон, амлокро аз баҳри Ман ва Инҷил тарк кунад, балки ҳоло дар ин замон сад маротиба хонаҳо, бародарон, хоҳарон, модарон, фарзандон ва амлокро бо таъқибот ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад гирифт. Аммо бисёре аз аввалинҳо охирин хоҳанд буд ва охиринҳо аввалин хоҳанд буд.» Марқӯс 10:28-31

Зеро дар он айём мусибате хоҳад буд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офаридааст, то ҳол чунин набуд ва нахоҳад буд. Эҳтиёт бошед, бедор бошед ва дуо гӯед, зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад. Марқӯс 13:19,33

Ба худ эҳтиёт шавед: агар бародарат бар зидди ту гуноҳ кунад, ӯро сарзаниш кун; ва агар тавба кунад, ӯро бубахш. Ва агар рӯзе ҳафт маротиба ва рӯзе ҳафт маротиба бар зидди ту гуноҳ кунад, баргард ва гӯӣ: "Ман тавба кардам; ӯро бубахш". Луқо 17:3-4

Он гоҳ Петрус гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем». Ва ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, падару модар, бародарон, зан ё фарзандонашро ба хотири Малакути Худо тарк кунад ва дар ин замон чандин маротиба зиёдтар ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ нагирад». Он гоҳ дувоздаҳ нафарро назди Худ гирифта, ба онҳо гуфт: «Инак, мо ба Ерусалим меравем ва ҳар он чизе ки пайғамбарон дар бораи Писари Одам навиштаанд, иҷро хоҳад шуд». Луқо 18:28-31

Ва гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки шуморо фиреб надиҳанд; зеро бисёриҳо бо номи Ман меоянд ва мегӯянд: "Ман Масеҳ ҳастам" ва он вақт наздик аст; пас, аз паси онҳо наравед». Луқо 21:8

Ва онҳо аз дами шамшер хоҳанд афтод ва ба ҳамаи халқҳо ба асирӣ бурда хоҳанд шуд; ва Ерусалим поймоли ғайрияҳудиён хоҳад шуд, то даме ки даврони ғайрияҳудиён ба анҷом расад. Луқо 21:24

Исо ба вай гуфт: «Филиппус, оё Ман ин қадар вақт бо шумо будам, ва ту Маро нашинохтӣ? Ҳар кӣ Маро дидааст, Падарро дидааст; пас чӣ тавр мегӯӣ: "Падарро ба мо нишон деҳ"?» Юҳанно 14:9

Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки ба васваса наафтед. Шуморо аз ибодатхонаҳо берун мекунанд; бале, замоне мерасад, ки ҳар кӣ шуморо мекушад, фикр мекунад, ки ба Худо хизмат мекунад. Ва ин корҳоро бо шумо хоҳанд кард, зеро онҳо Падарро ва Маро намешиносанд. Аммо ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки вақте ки вақт фаро мерасад, ба ёд оред, ки Ман ба шумо дар бораи онҳо гуфтам. Ва ин чизҳоро дар аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки Ман бо шумо будам. Юҳанно 16:1-4

Ин чизҳоро бо масалҳо ба шумо гуфтам; аммо замоне фаро мерасад, ки дигар бо шумо бо масалҳо сухан намегӯям, балки ба шумо ошкоро дар бораи Падар хабар медиҳам. Юҳанно 16:25

Бори дуюм ба ӯ гуфт: «Шимъӯн ибни Юнус, оё маро дӯст медорӣ?» Ӯ ба ӯ гуфт: «Бале, Худовандо! Ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам». Ӯ ба ӯ гуфт: «Гӯсфандони маро чарон». Бори сеюм ба ӯ гуфт: «Шимъӯн ибни Юнус, оё маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, зеро ки бори сеюм ба ӯ гуфт: «Оё маро дӯст медорӣ?» Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Худовандо, ту ҳама чизро медонӣ; ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам». Исо ба ӯ гуфт: «Гӯсфандони маро чарон». Юҳанно 21:16-17

Вақте ки онҳо ҷамъ омаданд, аз Ӯ пурсиданд: «Худовандо, оё Ту дар ҳамин вақт салтанатро бар Исроил барқарор мекунӣ?» Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар кардааст, бидонед». Аъмол 1:6-7

Пас, тавба кунед ва руҷӯъ кунед, то ки гуноҳҳои шумо пок шаванд, вақте ки айёми тароват аз ҳузури Худованд фаро расад; ва Ӯ Исои Масеҳро, ки пештар ба шумо мавъиза шуда буд, хоҳад фиристод: осмон бояд то айёми барқарор кардани ҳама чиз, ки Худо аз замони қадим бо забони ҳамаи пайғамбарони муқаддаси Худ гуфтааст, Ӯро қабул кунад. Аъмол 3:19-21

Аммо вақте ки вақти ваъдае, ки Худо ба Иброҳим қасам хӯрда буд, наздик шуд, қавм дар Миср афзоиш ёфт ва афзоиш ёфт, Аъмол 7:17

Ва овоз бори дуюм ба ӯ гуфт: «Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон». Аъмол 10:15

Пас, муддати тӯлонӣ онҳо дар он ҷо монданд ва дар бораи Худованд далерона сухан меронданд, ва Ӯ ба каломи файзи Худ шаҳодат медод ва ба воситаи онҳо аломот ва мӯъҷизот ато мекард. Аъмол 14:3

Ва ҳамаи халқҳои одамизодро аз як хун офаридааст, то ки бар тамоми рӯи замин сокин шаванд, ва замонҳои пешакӣ муайяншуда ва ҳудуди масканҳои онҳоро муқаррар кардааст; ва Худо ба замонҳои ин ҷаҳолат чашм дӯхтааст, аммо ҳоло ба ҳамаи одамон дар ҳама ҷо амр медиҳад, ки тавба кунанд: Аъмол 17:26,30

Ва муддате дар он ҷо истода, ба он ҷо равона шуд ва ба тамоми сарзамини Ғалотия ва Фригия гаштугузор карда, ҳамаи шогирдонро тақвият дод. Аъмол 18:23

Вақте ки ӯ дар бораи адолат, парҳезгорӣ ва доварии оянда сухан меронд, Феликс ба ларза омада, ҷавоб дод: «Ҳоло рав, ва ҳар вақте ки фурсат ёбам, туро даъват мекунам». Аъмол 24:25

Номаҳо

Зеро ки вақте ки мо ҳанӯз қувват надоштем, Масеҳ дар вақти муайян барои осиён мурд (Румиён 5:6).

Зеро ман фикр мекунам, ки ранҷу азоби ин замони ҳозира бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, қиёс карда намешавад. Румиён 8:18

Ҳамчунин дар замони ҳозира низ, мувофиқи интихоби файз, боқимонда боқӣ мондааст. Румиён 11:5

Ва бо донистани он ки вақт фаро расидааст, акнун вақти аз хоб бедор шудан аст: зеро ки ҳоло наҷоти мо нисбат ба он вақте ки имон овардем, наздиктар аст. Румиён 13:11

Пас, пеш аз вақт, то даме ки Худованд биёяд, ҳеҷ чизро доварӣ накунед, ки пинҳониҳои торикиро равшан хоҳад кард ва ниятҳои дилҳоро ошкор хоҳад кард, ва он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо ситоиш хоҳад ёфт. 1 Қӯринтиён 4:5

(Зеро ки Ӯ мегӯяд: «Ман туро дар вақти муносиб шунидам ва дар рӯзи наҷот ба ту кумак кардам; инак, ҳоло вақти муносиб аст; инак, ҳоло рӯзи наҷот аст». 2 Қӯринтиён 6:2

Балки бо баробарӣ, то ки ҳоло дар айни замон фаровонии шумо ниёзҳои онҳоро қонеъ кунад, то ки фаровонии онҳо низ ниёзҳои шуморо қонеъ кунад: то ки баробарӣ вуҷуд дошта бошад: 2 Қӯринтиён 8:14

Акнун ман мегӯям, ки ворис, то даме ки кӯдак аст, аз ғулом фарқе надорад, гарчанде ки ӯ сарвари ҳама аст; балки то замони муқарраркардаи падар зери дасти васиён ва ҳокимон аст. Ҳамчунин мо, вақте ки кӯдак будем, дар ғуломи аносири ҷаҳон будем; аммо вақте ки пуррагии замон фаро расид, Худо Писари Худро фиристод, ки аз зан сохта шуда, зери шариат таваллуд шудааст, то онҳоеро, ки зери шариат буданд, фидия диҳад, то ки мо писархондӣ қабул шавем. Ғалотиён 4:1-5

То ки дар замонҳои пурра, Ӯ ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ дар замин, дар Масеҳ, дар Ӯ ҷамъ кунад: Эфсӯсиён 1:10

Вақтро ғанимат донед, зеро ки ин рӯзҳо шariранд. Эфсӯсиён 5:16

Фурсатро ғанимат дониста, бо онҳое ки дар берунанд, бо хирад рафтор кунед. Қӯлассиён 4:5

Рӯҳ ошкоро мегӯяд, ки дар замонҳои охир баъзеҳо аз имон дур мешаванд ва ба арвоҳи фиребанда ва таълимоти девҳо гӯш медиҳанд; 1 Тимотиюс 4:1

Инро низ бидон, ки дар айёми охир замонҳои сахт фаро хоҳанд расид (2 Тимотиюс 3:1).

Пас, дар ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд, ки зиндагон ва мурдагонро дар зуҳури Ӯ ва подшоҳии Худ доварӣ хоҳад кард, ба ту амр медиҳам: каломро мавъиза кун; дар вақти муносиб ва дар вақти номуносиб фавран бош; бо тамоми сабр ва таълимот мазаммат, сарзаниш ва насиҳат кун. Зеро замоне фаро мерасад, ки онҳо таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард; балки муаллимонеро, ки гӯшҳои хуш доранд, мувофиқи ҳавасҳои худ барои

худ ҷамъ хоҳанд кард; ва гӯшҳои худро аз ростӣ дур карда, ба афсонаҳо рӯй хоҳанд овард. 2 Тимотиюс 4:1-4

Балки дар вақти муайян каломи Худро тавассути мавъизае, ки мувофиқи амри Худои Наҷотдиҳандаи мо ба ман супурда шудааст, ошкор кард; Титус 1:3

Худое ки дар гузашта бо падарони худ ба василаи анбиё сухан ронда буд, Ибриён 1:1

Пас, мо бояд ба он чизе ки шунидаем, бодиққаттар диққат диҳем, то ки онҳоро аз даст надиҳем (Ибриён 2:1).

Боз Ӯ як рӯзро маҳдуд мекунад ва дар Довуд мегӯяд: «Баъд аз муддати тӯлонӣ имрӯз», чунон ки гуфта шудааст: «Агар имрӯз овози Ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед». Ибриён 4:7

Пас, биёед бо ҷуръат ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат ба даст орем ва дар вақти зарурӣ файз пайдо кунем. Ибриён 4:16

Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ рӯй хоҳад дод. Зеро ки ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғ аст, ки барои муддати кӯтоҳе пайдо мешавад ва сипас нопадид мешавад. Яъқуб 4:14

Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ муборак бод, ки бо марҳамати фаровони Худ моро ба умеди зинда, ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон, аз нав ба дунё овард, то мероси бефано ва пок ва пажмурда нашавад, ки дар осмон барои шумо нигоҳ дошта мешавад, ки бо қудрати Худо ба воситаи имон барои наҷоте, ки омода аст дар замони охир зоҳир шавад, нигоҳ дошта мешавед. 1 Петрус 1:3-5

Зеро шумо медонед, ки шумо на бо чизҳои фоний, ба монанди нуқра ва тилло, аз рафтори беҳудаи худ, ки аз ривояте аз падарони худ гирифтаед, наҷот ёфтаед, балки бо хуни гаронбаҳои Масеҳ, мисли барраи беайб ва беайб, ки пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ таъин шуда буд, аммо дар ин замонҳои охир барои шумо зоҳир шуд, ки ба воситаи Ӯ ба Худое имон овардаед, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва ба Ӯ ҷалол дод, то ки имон ва умеди шумо дар Худо бошад. 1 Петрус 1:18-21

Аммо шумо насли интихобшуда, коҳинони шоҳона, халқи муқаддас, қавми хосе ҳастед, то ки шукӯҳҳои Ӯро, ки шуморо аз торикӣ ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, эълон кунед: ки дар гузашта қавм набуданд, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; шумо марҳамат нагирифта будед, аммо ҳоло марҳамат ёфтаед. 1 Петрус 2:9-10

Бигзор ороиши онҳо на ороиши зоҳирӣ бошад, яъне бофтани мӯй ва пӯшидани тилло ё пӯшидани либос; балки бигзор он шахси пинҳоншудаи дил бошад, ки дар он чизе ки фосид нест, яъне ороиши рӯҳи фурӯтан ва ором, ки дар назари Худо гаронбаҳост. Зеро дар замонҳои қадим занони муқаддас низ, ки ба Худо таваккал мекарданд, худро бо итоат ба шавҳарони худ оро медоданд: чунон ки Соро ба Иброҳим итоат карда, ӯро оға меномид; шумо духтарони ӯ ҳастед, ба шарте ки хуб рафтор кунед ва аз ҳеҷ ҳайрат натарсед. 1 Петрус 3:3-6

Пас, чунон ки Масеҳ барои мо дар ҷисм азоб кашидааст, худро низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ кунед; зеро касе ки дар ҷисм азоб кашидааст, аз гуноҳ даст кашидааст; то ки дигар умри боқимондаи худро дар ҷисм на барои шаҳватҳои инсонӣ, балки барои иродаи Худо зиндагӣ кунад. Зеро вақти гузаштаи умри мо ба мо кофӣ аст, ки иродаи ғайрияҳудиёнро иҷро карда

бошем, вақте ки мо бо шаҳватҳо, ҳавасҳо, мастӣ, айшу ишрат, зиёфатҳо ва бутпарастиҳои зишт рафтор мекардем: 1 Петрус 4:1-3

Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ бояд аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар он аввал аз мо сар шавад, пас оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ гуна хоҳад буд? 1 Петрус 4:17

Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақти муносиб сарафроз кунад; тамоми ғамҳои худро ба Ӯ вогузор кунед, зеро ки Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад. 1 Петрус 5:6-7

Эй фарзандон, замони охирин аст; ва чунон ки шумо шунидаед, ки зиддимасеҳ меояд, ҳоло низ зиддимасеҳони зиёде пайдо шудаанд; аз ин рӯ мо медонем, ки замони охирин аст. 1 Юҳанно 2:18

Чӣ тавре ки онҳо ба шумо гуфтаанд, ки дар замони охир масхарабозоне пайдо хоҳанд шуд, ки аз паи ҳавасҳои худписандонаи худ мераванд. Яҳудо 1:18

Ваҳй

Хушо касе ки мехонад ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд, зеро ки вақт наздик аст. Ваҳй 1:3

Ва ба Ӯ ки то абад Зинда аст, ва осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офаридааст, қасам хӯрдам, ки дигар вақт нахоҳад буд: Ваҳй 10:6

Пас, шодӣ кунед, эй осмонҳо ва сокинони онҳо! Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр! Зеро ки иблис бо хашми бузурге назди шумо фуруд омадааст, зеро медонад, ки вақти кам дорад. Ваҳй 12:12

Ва фариштаи дигар аз маъбад берун омада, бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо кард: «Доси Худро ба кор андоз ва дарав кун, зеро вақти дарав расидааст; зеро ки ҳосили замин пухтааст». Ваҳй 14:15

Ва ӯ ба ман гуфт: «Суханони пайғамбарии ин китобро мӯҳр накун; зеро ки вақт наздик аст». Ваҳй 22:10

Апокриф

Ва барои мо дар хонаи Худованд Худои мо нуре пайдо кунад ва дар вақти ғуломӣ ба мо ғизо диҳад. 1 Эзро 8:79

Ва боз дар тӯли замонҳо Ту тӯфонро бар сокинони ҷаҳон овардӣ ва онҳоро нобуд кардӣ. 2 Эзро 3:9

Ва он чиро, ки ба одилон дар оянда ваъда дода шудааст, дарк карда наметавонад, зеро ин ҷаҳон пур аз ноҳақӣ ва заъфҳост. Зеро тухми бадӣ аз ибтидо дар дили Одам кошта шудааст ва

то имрӯз чӣ қадар нопокӣ ба бор овардааст ва то вақти хирманкунӣ чӣ қадар хоҳад дошт? 2 Эзро 4:27,30

Зеро ки биҳишт барои шумо кушода шудааст, дарахти ҳаёт шинонда шудааст, замони оянда омода шудааст, фаровонӣ омода шудааст, шаҳр сохта шудааст ва оромӣ дода шудааст, бале, некӣ ва хиради комил. 2 Эзро 8:52

Ӯ ба ман ҷавоб дода гуфт: «Вақтро бодиққат чен кун ва вақте ки қисме аз аломатҳои гузаштаро, ки ман қаблан ба ту гуфта будам, бубинӣ, он гоҳ хоҳӣ фаҳмид, ки ин ҳамон вақт аст, ки Худои Таоло ба ҷаҳоне, ки Ӯ офаридааст, ташриф меорад» (2 Эзро 9:1-2).

Ва ӯ ба ман ҷавоб дода гуфт: «Чунон киштзор аст, тухмӣ низ ҳамон тавр аст; гулҳо ҳамон гунаанд, рангҳо низ ҳамон гунаанд; коргар ҳамон гуна аст; ва деҳқон худаш ҳамон гуна аст, ки чорвои ӯ низ ҳамон тавр аст; зеро ки ин замони ҷаҳон буд». 2 Эзро 9:17

Худои Таоло низ ба замонҳои пурғурур нигоҳ кардааст, ва инак, онҳо ба охир расидаанд ва корҳои зишташ анҷом ёфтаанд. 2 Эзро 11:44

Ва ӯ ба ман гуфт: «Чунон ки ту он чиро, ки дар қаъри баҳр аст, наметавонӣ ҷӯӣ ва донӣ, ҳамчунин ҳеҷ кас дар рӯи замин наметавонад Писари Маро ё онҳоеро, ки бо ӯ ҳастанд, бубинад, магар ин ки рӯзона». 2 Эзро 13:52

Ва азбаски Ӯ довари одил аст, он чиро, ки ба шумо дода буд, дар вақташ аз шумо гирифт. 2 Эзро 14:32

Писарам, ба Мидия рав, зеро ман ба он чизҳое, ки Юнус пайғамбар дар бораи Нинве гуфта буд, бовар дорам, ки он хароб хоҳад шуд; ва муддате дар Мидия сулҳ ҳукмфармо хоҳад буд; ва бародарони мо аз он замини некӯ дар рӯи замин пароканда хоҳанд шуд; ва Ерусалим хароб хоҳад шуд, ва хонаи Худо дар он сӯхта, барои муддате хароб хоҳад шуд; ва боз Худо ба онҳо раҳм хоҳад кард ва онҳоро ба замин бармегардонад, ки дар он ҷо маъбад хоҳанд сохт, аммо мисли аввала нест, то он даме ки замони он замон ба анҷом расад; ва баъд аз он онҳо аз ҳама ҷойҳои асирии худ бармегарданд ва Ерусалимро бо шукӯҳ обод мекунанд ва хонаи Худо дар он то абад бо бинои шукӯҳ бино хоҳад шуд, чунон ки пайғамбарон дар ин бора гуфтаанд. Тобит 14:4-5

Зеро ҳоло вақти он расидааст, ки ба мероси ту кумак расонӣ ва корхонаҳои худро барои нобуд кардани душманоне, ки бар зидди мо шӯриш бардоштанд, ба даст оварӣ. Пас аз ин вақт ҳар кас ба мероси худ баргашт ва Ҷудит ба Бетулия рафт ва дар моликияти худ монд ва дар замони худ дар тамоми кишвар обрӯманд буд. Ва дар рӯзҳои Ҷудит ва пас аз маргаш касе банӣ-Исроилро дигар наметарсонд. Ҷудит 13:5,21,25

Зеро ки ҳар қурбонӣ барои бӯи гуворо барои ту кам аст, ва ҳар равған барои қурбонии сӯхтании ту кифоя нест, аммо касе ки аз Худованд метарсад, ҳамеша бузург аст. Юдит 16:16

Эй Худованд, дар хотир дор, дар вақти андӯҳи мо Худро маълум кун ва ба ман далерӣ ато кун, эй Подшоҳи халқҳо ва Худованди ҳама қудратҳо. Иловаҳо ба Эстер 14:12

Ва дар батни модарам дар давоми даҳ моҳ ба ҷисм табдил ёфта, дар хун аз тухми инсон ва лаззате, ки бо хоб меомад, ҷамъ шуда буд. Ҳикмати Сулаймон 7:2

Агар мард таҷрибаи зиёд мехоҳад, вай чизҳои қадимро медонад ва дар бораи он чизе ки рӯй медиҳад, дуруст тахмин мезанад; вай нозукиҳои суханро медонад ва метавонад ҷумлаҳои торикро шарҳ диҳад; вай аломатҳо ва мӯъҷизаҳо ва рӯйдодҳои фаслҳо ва замонҳоро пешгӯӣ мекунад. Ҳикмати Сулаймон 8:8

Ба ман ҳикмате ато кун, ки бар тахти Ту нишастааст; ва маро аз байни фарзандонат дур накун; зеро ман бандаи ту ва писари канизи ту шахси заиф ва кӯтоҳмуддат ҳастам ва барои дарки доварӣ ва қонунҳо хеле ҷавон ҳастам. Зеро, агар касе дар байни фарзандони одам ин қадар комил набошад, аммо агар ҳикмати ту бо ӯ набошад, ӯ ҳеҷ арзише нахоҳад дошт. Ҳикмати Сулаймон 9:4-6

Зеро ки Ту метавонӣ қуввати бузурги Худро ҳар вақт, вақте ки хоӣ, нишон диҳӣ; ва кӣ метавонад ба қуввати бозуи Ту муқобилат кунад? Ҳикмати Сулаймон 11:21

Зеро дар замонҳои қадим низ, вақте ки азимҷуссаҳои мағрур нобуд шуданд, умеди ҷаҳоне, ки бо дасти Ту идора мешуд, дар зарфи заиф гурехт ва барои ҳама наслҳо тухми насл боқӣ гузошт. Ҳикмати Сулаймон 14:6

Зеро ки Ту, эй Худованд, дар ҳама чиз қавми Худро бузург ва ҷалол додӣ, ва онҳоро нодида нагирифтӣ, балки дар ҳар замон ва макон ба онҳо кумак кардӣ. Ҳикмати Сулаймон 19:22

Ӯ суханони Худро барои муддате пинҳон хоҳад кард, ва лабони бисёриҳо ҳикмати Ӯро эълон хоҳанд кард. (Экклесиастикус 1:24)

Дили худро рост кун ва ҳамеша сабр кун, ва дар вақти душворӣ шитоб накун. (Экклесиастикус 2:2)

Зеро Худованд пур аз раҳм ва марҳамат, пурсабр ва хеле раҳмдил аст, гуноҳҳоро мебахшад ва дар вақти андӯҳ наҷот медиҳад. (Экклесиастикус 2:11)

Наҷӯ, ки довар бошӣ, зеро натавонӣ аз ноҳақӣ халос шавӣ, то ки ҳар вақт аз шахси қудратмандон натарсӣ, ки монеае дар роҳи ростии ту бошад. (Вокал 7:6)

Қудрати замин дар дасти Худованд аст, ва дар вақти муносиб Ӯ бар он касеро таъин хоҳад кард, ки фоидаовар бошад (Экклесиастикус 10:4).

Дар корҳои худ аз ҳад зиёд беҳуда набош, ва дар вақти тангӣ худро фахр накун. (Экклесиастикус 10:26)

Корҳои Худованд аз ибтидо бо доварӣ анҷом дода мешаванд, ва аз замоне ки Ӯ онҳоро офаридааст, қисмҳои онро барҳам додааст. (Экклесиастикус 16:26)

Худованд инсонро аз замин офарид ва ӯро дубора ба он табдил дод. Ӯ ба онҳо рӯзҳои кам ва муддати кӯтоҳе дод ва бар чизҳои он қудрат низ дод. Экклесиастикус 17:1-2

Пеш аз он ки бемор шавӣ, худро фурӯтан кун ва дар вақти гуноҳ тавба кун. Бигзор ҳеҷ чиз туро аз иҷрои назри худ дар вақташ боздорад ва то маргат таъхир накун, то сафед шавӣ. Пеш аз дуо кардан, худро омода кун ва мисли касе набош, ки Худовандро меозмояд. Дар бораи хашме, ки дар охир хоҳад буд, ва дар вақти интиқом фикр кун, вақте ки Ӯ рӯй гардонад. Вақте ки кофӣ дорӣ, вақти гуруснагиро ба ёд ор; ва вақте ки сарватманд шавӣ, дар бораи фақр ва

ниёз фикр кун. Аз субҳ то шом вақт иваз мешавад ва ҳама чиз ба зудӣ дар пеши Худованд анҷом дода мешавад. Одами доно аз ҳар чиз метарсад ва дар рӯзи гуноҳ аз хафагӣ эҳтиёт мекунад, аммо аблаҳ вақтро риоя намекунад. Экклесиастикус 18:21-27

Он чиро, ки ба ту гуфта шудааст, ба каси дигар нагӯй, ва ту ҳеҷ гоҳ бадтар нахоҳӣ шуд. Новобаста аз он ки ин ба дӯст ё душман бошад, дар бораи ҳаёти дигарон гап назан; ва агар ту метавонӣ бе хафагӣ онҳоро ошкор накунӣ. Зеро ӯ туро шунид ва мушоҳида кард ва вақте ки вақт фаро мерасад, аз ту нафрат хоҳад кард. (Экклесиастикус 19:7-9)

Донистани бадӣ ҳикмат нест, ва дар ҳеҷ вақт маслиҳати гунаҳкорон оқилӣ нест. (Экклесиастикус 19:22)

Баъзеҳо забонашонро мебанданд, чунки ҷавоб дода наметавонанд; ва баъзеҳо хомӯш мемонанд, зеро медонанд, ки вақти худро медонанд. Одами хирадманд забонашро то он даме ки фурсатро бубинад, нигоҳ медорад, вале аблаҳ ва беақл вақтро қадр намекунад. (Экклесиастикӣ 20:6-7)

Ҳикояи бемаврид мисли мусиқии мотам аст, аммо латтаҳо ва ислоҳи ҳикмат ҳеҷ гоҳ аз замон берун намемонанд. (Экклесиастикус 22:6)

Чунон ки чӯби дар бино бо ҳам пайвастшуда бо ларзиш кушода намешавад, диле, ки бо маслиҳати насиҳатнок мустаҳкам шудааст, ҳаргиз нахоҳад тарсид (Экклесиастикус 22:16).

Дар камбағалии ёри худ вафодор бош, то аз сарвати ӯ шод шавӣ; дар вақти тангӣ ба ӯ содиқ бош, то ки дар мероси ӯ вориси ӯ шавӣ; зеро ки сарвати пастро ҳамеша набояд хор дид ва сарватманди аблаҳро набояд бо ӯ ситоиш кард. (Экклесиастикус 22:23)

Ӯ ҳама чизро бо ҳикмати Худ пур мекунад, мисли Фишон ва мисли Даҷла дар вақти меваҳои нав. Ӯ фаҳмро мисли Фурот ва мисли Урдун дар вақти дарав фаровон мекунад. Ӯ таълимоти донишро мисли нур ва мисли Геон дар вақти ангур нишон медиҳад. (Экклесиастикус 24:25-27)

Новобаста аз он ки одам сарватманд бошад ё камбағал, агар дили нек ба Худованд дошта бошад, ҳамеша бо чеҳраи шодмон шод хоҳад шуд (Экклесиастикус 26:4).

Агар ту аз ҷумлаи нодонон бошӣ, вақтро риоя кун; аммо пайваста дар байни одамони хирадманд бош. (Экклесиастикус 27:12)

Ба ҳамсояи худ дар вақти ниёзаш қарз деҳ ва ба ҳамсояи худ дар вақташ қарз деҳ. Сухани худро риоя кун ва бо ӯ вафодор бош, ва ҳамеша чизеро, ки барои ту лозим аст, хоҳӣ ёфт. Бисёриҳо, вақте ки ба онҳо чизе қарз дода шуд, онро ёфтанд ва онҳоро ба мушкилот дучор карданд, ки ба онҳо кӯмак кард. То он даме ки ӯ дасти касеро мебӯсад ва барои пули ҳамсояаш фурӯтанона сухан мегӯяд, аммо вақте ки ӯ бояд баргардонад, мӯҳлатро дароз мекунад ва суханони ғамгинонаро ҷавоб медиҳад ва аз мӯҳлат шикоят мекунад. Экклесиастикус 29:2-5

Ҳасад ва хашм умрро кӯтоҳ мекунад, ва эҳтиёткорӣ пиршавиро аз замон пеш мебарад. (Экклесиастикус 30:24)

Дар ҷое ки мусиқинавоз ҳаст, сухан нагӯй ва ҳикматро аз замон берун накун. (Виклесиастикус 32:4)

Вақте ки рӯзҳои худро ба охир мерасонӣ ва умри худро ба охир мерасонӣ, мероси худро тақсим кун. (Экклесиастикус 33:23)

Раҳмат дар вақти мусибат мавсимӣ аст, мисли абрҳои борон дар вақти хушксолӣ. (Экклесиастикус 35:20)

Вақтро кӯтоҳ кун, аҳдро ба ёд ор, ва бигзор онҳо корҳои аҷоиби Туро эълон кунанд. (Вокил 36:8)

Ёре ҳаст, ки аз шодмонии дӯст шодӣ мекунад, вале дар вақти тангӣ бар зидди ӯ хоҳад буд. (Экклесиастикус 37:4)

Пас, ба табиб ҷой диҳед, зеро Худованд ӯро офаридааст; нагузоред, ки ӯ аз шумо дур шавад, зеро шумо ба ӯ ниёз доред. Замоне ҳаст, ки дар дасти онҳо муваффақияти хуб аст. Зеро онҳо инчунин аз Худованд дуо хоҳанд кард, то он чизеро, ки онҳо барои осонӣ ва табобат барои дароз кардани умр медиҳанд, муваффақ гардонад. Экклесиастикус 38:12-14

Ва касе наметавонад бигӯяд: «Ин чист? Чаро ин тавр?» Зеро дар вақти муносиб ҳамаи онҳо ҷустуҷӯ карда мешаванд: бо фармони ӯ обҳо мисли тӯда ва бо суханони даҳони ӯ зарфҳои об пайдо мешаванд. Экклесиастикус 39:17

Рӯҳҳое ҳастанд, ки барои интиқом офарида шудаанд, ки дар хашми худ ба зарбаҳои сахт меафтанд; дар вақти харобӣ онҳо қувваи худро мерезанд ва хашми Офаридагори онҳоро фурӯ нишондаанд (Экклесиастикус 39:28).

Онҳо аз фармони Ӯ шод хоҳанд шуд ва дар замин, вақте ки ниёз пайдо мешавад, омода хоҳанд буд; ва вақте ки вақти онҳо фаро мерасад, аз фармони Ӯ нахоҳанд гузашт. Ба тавре ки касе наметавонад бигӯяд: «Ин аз ин бадтар аст», зеро бо мурури замон ҳамаи онҳо писандида хоҳанд шуд. Экклесиастикус 39:31,34

Бародарон ва ёварон дар вақти душворӣ ҳастанд, аммо садақа аз ҳардуи онҳо бештар наҷот медиҳад. (Экклесиастикус 40:24)

Ӯ моҳро низ барои эълони замонҳо ва аломати ҷаҳон дар мавсими худ офарид. (Экклесиастикус 43:6)

Нӯҳ комил ва одил ёфт; дар замони ғазаб ӯ ба ивази ҷаҳон гирифта шуд; бинобар ин, вақте ки тӯфон омад, ӯ ҳамчун боқимонда дар замин боқӣ монд. Экклесиастикус 44:17

Дар замони Мусо низ ӯ ва Колеб писари Ефунна кори хайре карданд, зеро онҳо ба ҷамоат муқобилат карданд ва мардумро аз гуноҳ бозмедоштанд ва шикоятҳои бадро таскин медоданд. (Экклесиастикус 46:7)

Сулаймон дар замони ором ҳукмронӣ кард ва эҳтиром пайдо кард, зеро Худо дар атрофи ӯ оромӣ гузошт, то ки ӯ ба номи ӯ хонае бино кунад ва маъбади худро то абад омода кунад. (Экклесиастикус 47:13)

Ёди Йӯшиё мисли таркиби атрест, ки бо ҳунари дорусозӣ тайёр карда мешавад: он дар ҳама даҳон мисли асал ва дар зиёфати шароб мисли мусиқӣ ширин аст. Ӯ дар тавбаи мардум

ростқавлона рафтор кард ва аз корҳои бад дур шуд. Ӯ дили худро ба сӯи Худованд равона кард ва дар замони нофармонон ибодати Худоро барқарор кард. Экклесиастикус 49:1-3

Чӣ тавр мо Зардубилро бузург кунем? Ҳатто ӯ мисли мӯҳр дар тарафи рост буд: Исо писари Йозедак низ чунин буд: ки дар замони худ хонаро бино кард ва маъбади муқаддасеро барои Худованд барпо кард, ки барои ҷалоли абадӣ омода карда шуда буд. Экклесиастикус 49:11-12

Пас, Худои ҳамаро муборакбод гӯед, ки танҳо дар ҳама ҷо корҳои аҷоиб мекунад, рӯзҳои моро аз батн боло мебардорад ва бо мо мувофиқи марҳамати Худ рафтор мекунад. Ӯ ба мо шодмонии дил медиҳад ва дар рӯзҳои мо дар Исроил осоиштагӣ то абад бошад, то ки Ӯ марҳамати Худро бо мо тасдиқ кунад ва моро дар вақти худ раҳо кунад! (Экклесиастикус 50:22-24)

Ман аз Худованд, Падари Худовандам, илтиҷо кардам, ки маро дар рӯзҳои тангӣ ва дар замони мағрурон, ки ҳеҷ кумаке набуд, тарк накунад. Ман исми Туро пайваста ситоиш хоҳам кард ва бо шукргузорӣ ҳамду сано хоҳам хонд; ва дуои ман шунида шуд: Зеро ки Ту маро аз нобудӣ наҷот додӣ ва маро аз замони бадӣ раҳо кардӣ; бинобар ин, эй Худованд, шукргузорӣ хоҳам кард ва Туро ситоиш хоҳам кард ва номи онҳоро муборак хоҳам гуфт. Воиз 51:10-12

Кори худро сари вақт анҷом деҳ, ва Ӯ дар вақти худ ба ту мукофот хоҳад дод. (Воиз 51:30)

Бадкориҳои падарони моро ба ёд наоред, балки ҳоло дар ин вақт дар бораи қудрати худ ва номи худ фикр кунед. Борух 3:5

Вақте ки вақти марги Маттасия наздик шуд, ба писаронаш гуфт: «Акнун ғурур ва маломат қувват гирифт, ва замони харобӣ ва хашми хашм. Пас, эй писарони ман, барои шариат ғайрат кунед ва ҷони худро барои аҳди падарони худ фидо кунед. Ба ёд оред, ки падарони мо дар замони худ чӣ кор кардаанд; то шумо шарафи бузург ва номи абадӣ пайдо кунед. Оё Иброҳим дар озмоиш вафодор набуд ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда нашуд? Юсуф дар замони тангӣ амрро риоя кард ва сарвари Миср таъин шуд. 1 Маккабис 2:49-53

Пас, бигзор ман дар вақти тангӣ ҷони худро дареғ надорам, зеро ман аз бародаронам беҳтар нестам. 1 Маккабис 13:5

Дар он вақт Шимъӯн бархост ва барои миллати худ ҷангид ва қисми зиёди дороии худро сарф кард ва мардони далеру шуҷои миллати худро мусаллаҳ кард ва ба онҳо музд дод, зеро дар замони ӯ корҳо дар дасти ӯ рушд карданд, то ки бутпарастон аз кишвари худ берун карда шуданд, ва онҳое, ки дар шаҳри Довуд дар Ерусалим буданд, ки барои худ бурҷе сохта буданд, аз он берун оварданд ва тамоми маъбадро ифлос карданд ва дар макони муқаддас зарари зиёде расонданд: 1 Маккабис 14:32,36

Бародарон, яҳудиёне, ки дар Ерусалим ва сарзамини Яҳудо ҳастанд, ба бародарон, яҳудиёне, ки дар саросари Миср зиндагӣ мекунанд, саломатӣ ва сулҳ мехоҳанд: Худо бар шумо раҳм кунад ва аҳди Худро, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, бандагони содиқи Худ баста буд, ба ёд орад; ва ба ҳамаи шумо дил диҳад, ки ба Ӯ хизмат кунед ва иродаи Ӯро бо ҷасорати нек ва ақли ихтиёрӣ иҷро кунед; ва дилҳои худро дар шариат ва аҳкоми Ӯ кушояд ва ба шумо осоиштагӣ фиристад; ва дуоҳои шуморо бишнавед ва бо шумо якдил бошед ва ҳеҷ гоҳ шуморо дар вақти душворӣ тарк накунед. 2 Маккабис 1:1-5